

jala küljes asuvasse korvi. Hea meelega vaatles ta korvikest, mis kuhjani oli täitunud lõhnava tolmu-
saagiga. Puhastades veel pead ja karvakesi jalgade
küljes, vaatas ta veel kord õiesse, kus magasid mõle-
mad ööseltsilised. Siludes õrnu läbipaistvaid tiibu
tõusis ta kergelt ja puhanult lendu, peatudes hetkeks
haigemaja kohal, jättes sinna teate Malle ja Maisi-Lii
asukohast. Siis jätkas ta lendu kutsuvalt lõhnava
heinamaa sihis, kuhu peagi kadus ta väike kuldne
pehme kehake.

Doktor Krookus ja Peedu ruttasid kohe juhata-
tud vesiroosi juurde, kust leidsid mõlemad taga-
otsitavad. Vesiroos oli end täiel ilul avanud. Ärka-
sid uinujad, imestudes endi imeliku ümbruse ja
juuresseisvate Peedu ja doktori üle. Nüüd tuli neile
meelde õhtune juhtumus ja väike mesilind.

„Kus on meie hea sõber?“ küsis Malle.

„Küllap ta lendas juba varakult tööle, ta pole sel-
line laiskleja kui teie!“ ütles doktor lõbusalt.

„Miks sa uurid vesiroosi õislehti?“ päris Maisi-
Lii doktorilt, kes tõsiselt lükkas peaga õislehti üles
ja alla, vaadeldes neid uurivalt.

„Teiega oleks võinud kergesti juhtuda raske